

Egypte deel 4

Ik vind niets heerlijkers na de nacht in alle vroegte op te staan en de eerste warme stralen van de zon op me te voelen.

Ik mis nu m'n kopie toebroek. Om toch iets warm te drinken vul ik de thermoskan een avond van te voren met warm water uit de eetzaal en maak dan, helaas het is niet anders, een lauwe thee – van zakjes die ik stiekem heb meegesmokkeld uit het restaurant. Ik denk hierbij aan de verhalen van Pearl Buck waarin ze schrijft dat de vader ook met een kom warm

water en enkele theeblaadjes erin zo genietend in de eerste zonnestrallen in de deuropening van het huis zit.....

De tuinmannen zijn al in volle gang bezig. Elk afgefallen bloemblaadje of ongerechtigheid wordt weggewerkt. Ik bekijk deze bezigheid met slome ogen die nog niets wereldlijks willen zien. Soms ontkom ik er niet aan omdat één van de boys bezig is in 'mijn' tuintje.

Eigenlijk is het resort een kunstmatig in stand gehouden oase waarin het goed toeven is. Hoewel er zuinig met water moet worden omgegaan, wordt iedere dag de planten en palmen van water voorzien. Dat moet ook, want door de zon én de wind droogt de grond snel uit.

Dan volg ik de optocht van de handdoekenmannen – tevens de schoonmakers van de appartementen - elk met een enorme stapel op hun schouders. Heel vernuftig hebben ze één handdoek over de stapel hebben gespreid om de boel bijeen te houden.

Tijdens één van onze strandbezoeken maken we kennis met een ouder echtpaar dat net aan het bijkomen is na een week doorgebracht te hebben met zoonlief, schoondochter en kleinkinderen. Ja, zegt hij nog, wanneer we terugkomen wordt het

één klaagzang dat ze niet langer zijn gebleven. Op het kleine terras voor hun appartement drinken ze

genoeglijk een glas rode wijn. Dat wekt mijn belangstelling (uiteraard). Met een schets in mijn agenda wijst hij mij de weg waar je in een souvenirwinkel gewoon flessen rode wijn kan kopen stukken goedkoper dan in het resort. Die avond gaan we op pad en bij binnenkomst in het bewuste winkeltje is hij niet verbaasd over m'n verzoek. Direct stuurt hij een mannetje op pad en we hebben weer een voorraad. Op de terugweg

bezoeken wij het Rode Zee Aquarium. Wat is het leven in zee toch prachtig....maar ff niet voor 't een of 't ander: wanneer je éénmaal hebt gedoken in tropische wateren, zoals bij de Gili eilanden (boven Lombok) of bij Bunaken (eiland boven Sulawesi), tja..... Als afwisseling op mijn activiteiten bij het strand laat ik me masseren héééérlijk en maak een

ritje op de kameel Oscar. Het doet me denken dat ik ooit, toen we naar Nederland terug gingen, ik op een kameel de tocht met de boot door het Suez Kanaal voer.

Dan ben ik plotseling jarig.....nou ja plotseling. Ik was het écht vergeten. Peter draagt om

24.00 uur cadeautjes aan, meegenomen uit Nederland en we trekken een fles champagne open, ook meegesmokkeld.

De volgende dag bij het avondeten vraagt de chef de protocol uitdrukkelijk of ik number one ben. Ik ben lichtelijk verbaasd over deze vraag, want zoals jullie uit m'n vorige aflevering hebben kunnen lezen, weet iedereen dat en worden we ook als zodanig behandeld. Neen, niet te geloven.....toen Peter z'n toetje (dat tje mag eruit hoor) op had,

gingen de lichten in de eetzaal uit, een taart met brandende kaars wordt voor me neer gezet en het voltallig personeel om m'n tafel heen zong Happy Birthday of iets wat er op lijkt. Ik schiet vol.....

M'n nieuwe levensjaar brengt me al direct geluk. In Oasis, de partytent, win ik van de gekregen tickets eerst een badhanddoek en daarna een Galabea. Dit is een traditioneel lang gewaad en prachtig geborduurd. Die avond is er een opvoering van het actieteam waarin ze een soort Mama Mia opvoeren. Kortom, m'n avond kan niet meer stuk.

Op een terras buiten het

resort drinken we nog wat en ontvang ik telefonische felicitaties en sms-jes uit Nederland. Het is prachtig en zwoel weer.

Wordt vervolgd
Mila Boom-Schenkhuisen

